

Utiakajme sa k Nanebovzatej

V Jeruzaleme na vrchu Sion je nádherný Chrám Usnutia Panny Márie - Dormitio. Podľa tradície na tomto mieste bol dom, v ktorom žila aj dokončila svoj pozemský život Panna Mária. Cirkevní otcovia nazývajú smrť Bohorodičky usnutím. Pochovaná bola v údolí Kedron a nad jej hrobom stojí Bazilika Nanebovzatia. Hrob je prázdny, otvorený, lebo Mária bola vzatá do neba.

V Jubilejnom roku, 1. novembra 1950 Svätý Otec Pius XII. na žiadosť mnohých biskupov a Božieho ľudu vyhlásil ako článok viery dogmu, že Nepoškvrnená Panna Mária, Bohorodička, bola po skončení pozemskej púte vzatá do neba s telom i dušou. To predstavovalo aj jej korunovanie — bola ustanovená za Kráľovnú neba i zeme a dostala účasť na živote i blaženosti Najsvätejšej Trojice. Preto každého z nás pozná, miluje a všetkým nám pomáha, aby sme aj my dosiahli ten istý blažený život a mohli byť účastní velebnnej slávy Boha.

Posledný záznam o živote Panny Márie je v Skutkoch apoštolov (Sk 1, 14), keď apoštoli a prvé spoločenstvo veriacich spolu so ženami a s Pannou Máriou očakávali prísľubného Ducha Svätého. Svätý Otec v encyklike Cirkev žije z Eucharistie charakterizuje Pannu Máriu ako „ženu eucharistickú celým svojím životom“ (53. kapitola). Predstavuje nám Matku Božiu v spoločenstve apoštolov pri slávení Eucharistie, ako prežívala eucharistické tajomstvo, keď počúvala: „Toto je moje telo“. Veď Kristovo telo bolo vzaté z tela Panny Márie. Svätý Otec v súvis s tým cituje hymnus: „Ave, verum corpus natum de Maria Virgine.“

Už prví kresťania vyznávali vieru v Máriino nanebovzatie. Nikdy sa nehovorilo o relikviách, pozostatkoch Jej tela. Už keď byzantská cisárovná Pulcheria, ktorá postavila chrám v Carihrade, požiadala o relikvie tela Bohorodičky, jeruzalemský patriarcha Juvenal jej odpovedal: „Podľa najstaršej tradície telo Matky Božej bolo vzaté do neba.“

Pre teológov hlavným dôvodom, prečo bola Mária po svojom usnutí vzatá do neba, je Kristus, ktorý vstal z mŕtvych a vystúpil do neba v oslávenom tele. Oslávené telo, ktoré si vzal vtelený Syn Boží pôsobením Ducha Svätého z Panny Márie, bolo vzaté do neba, a preto tam patrí aj jeho matka.

K presvedčeniu o nanebovzatí mocne prispieva aj výsada nepoškvrneného počatia. Smrť človeka a rozklad tela je následok hriechu, Mária však bola oslobodená tak od hriechu, ako aj od jeho následkov.

Sv. Ľudovít Grignon v diele o pravej oddanosti k Panne Márii vyhlasuje, že Panna Mária bola už za pozemského života zdobená toľkými výsadami ako nijaké iné stvorenie. Bola živým chrámom Najsvätejšej Trojice, plná milosti, lásky a poslušnosti, a tak sa sluší odmeniť jej telo slávou nanebovzatia.

V Liturgii hodín čítame výrok sv. Germana: „Tvoje panenské telo je celé čisté, celé sväté, celé je Božím príbytkom, a preto sa ani neskôr nemôže rozpadnúť na prach.“ Bohorodička v sláve nanebovzatia je nádejou ľudstva, každého človeka... Preto aj veriaci ľud k nej volá: „Ty si naša nádej.“ Ona je prvá vzkriesená, tak ako Ježiš sľubuje všetkým veriacim, že každého, kto verí v neho, vzkriesi v posledný deň. Každý človek je synom či dcérou tejto oslávenej Matky a dúfa, že mu pomôže k spásu. Ona je nádejou aj nášho Svätého Otca v celom jeho úsilí o budovanie Božieho kráľovstva.

Nanebovzatá je nádejou všetkých trpiacich, zomierajúcich, bola nádejou Maximiliána Kolbeho, ktorý dokončil svoj život na vigíliu Nanebovzatia, je Matkou všetkých zomierajúcich: „A po tomto putovaní ukáž nám Ježiša.“

Túto nádej v nás upevňuje, keď prichádza z neba na zem a zjavila sa v Lurdoch i vo Fatime, len aby nám pomáhala na ceste do blaženej večnosti. Mária je nádejou celého ľudstva i na začiatku tretieho tisícročia, keď celá ľudská spoločnosť prežíva hlbokú krízu a je ohrozená vo svojej existencii.

Nanebovzatie nám všetkým zvestuje dôstojnosť ľudského tela, ktoré pre hriech podlieha smrti a rozkladu, ale silou Kristovho zmŕtvychvstania je určené na tú istú slávu, ako nám ukazuje naša nebeská Matka.

Vrúcne sa utiekame k našej Marke a ako deti voláme: „Ó, milostivá, ó, dobrotivá, ó, presladká Panna Mária, ty si nádej nášho života.“

Mons. Dominik Tóth

Nikolaj Pevsco: Nanebovzatie Panny Márie (1930); Casare

*Ty radosť sveta,
nová hviezda neba,
rodička Slnka,
matka svojho Tvorcu,
láskavo podaj ruku slabým,
Panna, ty požehnaná.*

*Skrz teba schádza
ako po rebríku
Pán z rajských výšin
do údolia strastí,
nuž dopraj aj nám stúpať
skrze teba
do výšav neba.*

*Anjelské zbory
oslavujú teba,
s prorokmi spolu
aj zbor apoštolov;
všetci ti úctu
prejavujú mnohú,
prvej po Bohu.*

*Trojici svätej
nech sa vzdáva chvála,
že vencom slávy
zdobí teba,
Panna, že nám za matku
darovala teba,
Kráľovnú neba. Amen.*

Hymnus
na sviatok Nanebovzatia Panny Márie

Čo ti budem rozprávať...

Aj takto občas povieme a pričom mávneme rukou. Robíme to z rozličných dôvodov. Niekedy možno preto, lebo niekto nám neverí a vidíme, že ho nijako nepresvedčíme. Mávneme rukou a povieme:

Čo ti budem rozprávať! Je to s tebou beznádejné.

Inokedy to môže byť z iného dôvodu. Zažili sme niečo veľmi pekné a chceme to ľuďom priblížiť. Hľadáme slová, gestikulujeme a pritom cítime, že to všetko nestačí. Nedarí sa nám vyjadriť to, čo cítime. A vtedy skonštatujeme:

Ech, čo ti budem rozprávať! Chod' sa pozrieť sám...

Mohli by sme povedať, že Sväté písmo je kniha, v ktorej medzi riadkami akoby permanentne zaznievala práve táto veta, samozrejme, v tom druhom zmysle: Musíš sa sám presvedčiť, musíš to sám zakúsiť.

Pripomína nám to aj rezponzóriový žalms Devätnástej cezročnej nedele. Doslova hovorí: „Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán.“ Skúsenosť a presvedčenie je vo vzťahu k Pánu Bohu, k nášmu nebeskému Otcovi, a vo vzťahu k jeho Synovi niečo dôležité, nenahraditeľné. My totiž môžeme o ňom veľmi veľa hovoriť a môžeme o ňom, o jeho vlastnostiach a jeho láske hovoriť aj veľmi pekne. A je to aj potrebné, veď

viera je z počutia, z ohlasovania. Avšak proces evanjelizácie sa tu nesmie skončiť. Je to iba úvod, vovedenie. Druhú časť cesty musí už s pomocou Božej milosti urobiť každý sám. Skúsiť a presvedčiť sa

nemôže nikto za mňa. Iba ja sám môžem niečo skúsiť, iba sám sa môžem o niečom presvedčiť.

Eliáš z dnešného prvého čítania bol už na dne. „Vezmi si môj život!“ (1 Kr 19, 4) - takto prosil Pána a ľahol si na zem. Ďalej nevládal a usnul. Ale Pán ho zobudil, posilnil a potom ešte raz a on šiel štyridsať dní a štyridsať nocí až k Božiemu vrchu Horeb. Skúsil a presvedčil sa, že aj vtedy, keď už nevládze, ešte veľa vládze.

Táto pravda je pre nás zvlášť dôležitá, pretože my sa niekedy cítime dôležití. A sme. Ale iba natoľko, nakoľko ohlasujeme pravdy, o ktorých sme sa už sami presvedčili, ktoré sme už skúsili. Netlačme sa však na miesto jediného Učiteľa. Všetkých totiž bude učiť Boh sám - pripomína nám Pán Ježiš. Na to by sme nemali zabúdať. My môžeme spraviť veľa ako pripravovatelia ciest, ako ľudia, ktorí pomôžu k zoznámeniu, k stretnutiu. Ďalej už musí konať každý sám. Tak ako Natanael, keď vstal spod figovníka, ako Samaritáni, ktorí povedali žene, že už veria nie iba pre jej slová, ale preto, lebo ho sami počuli a presvedčili sa. Ak nám to niekedy ľudia povedia, ide o najkrajšie „odmietnutie“, aké kedy môžeme počuť. Stretli sa s Kristom, sami sa presvedčili...

MARIÁN BUBLINEC

Zbytočnosti

Aby sme boli šťastní, nepotrebujeme vlastniť veľa vecí: dôležitejšie je mať menšie nároky.

Niektorí to robia presne naopak.

Nikdy sa neuspokoja s tým, čo majú.

A tak si kupujú veci, ktoré vôbec nepotrebujú.

Iba preto, že ich má sused, pretože ich ospevuje reklama, a pretože by tak mohli získať vplyv nad niektorými ľuďmi, ktorých v hĺbke svojho srdca neznášajú.

Nechci sa im podobať. Nie je ťažké spadnúť do pasce konzumizmu. Skôr či neskôr si uvedomíš, že žiadna z týchto zbytočností ti neprinesie šťastie.

Miera bohatstva a šťastia nie je určovaná vlastným množstvom vecí. Zistíš to, ak sa ich vzdáš. Netuž po bohatstve.

Pre druhých budeš obohatením aj vtedy, keď ostaneš sám sebou.

Prečo sú nesmierne bohatí ľudia takí nešťastní a nespokojní? Dostávajú sa do okov túžby mať všetko iba pre seba. Šťastie vôbec nesúvisí s vlastníctvom. Nesídlí na vzdialených plodných brehoch s palmami ani v eurošekoch. Skôr sa staraj o to, aby bolo spokojné tvoje srdce a šťastie príde samo. Nech ho na riviérach hľadajú ti druhí.

V jednej rozprávke sa píše, že zomieral istý kráľ. Jeho osobný lekár, mudrc, mu povedal:

„Až vtedy vyzdravieš, keď si oblečieš košeľu šťastného človeka.“

Kráľovi služobníci prehľadali celé kráľovstvo, až kým konečne našli šťastného človeka.

Ale on nemal vôbec nič, ani košeľu.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Sväté omše v 19. týždni cezročného obdobia

15.VIII.utorok Nanebovzatie Panny Márie—priek. sviatok

18.00+ František Brečan manž. Magdaléna a syn Ivan

16.VIII. streda

18.00 + Anton a Laura Kerákoví a ich rodičia

18.VIII. piatok

18.00 + Vdp. Rudolf Granec SDB (1.výročie)

19.VIII. sobota

18.00 + Silvester Stojkovič a manž. Štefánia

Upratovanie kostola č.d. 203- 228

20.VIII. 20. Nedel'a v Cezročnom období

8.00 + Ľuboš Moravec, rodičia a babka

9.15 + Jozef Granec, manž. Helena, dc. Vierka a syn Miroslav

Liturgický kalendár

14.VIII. pondelok sv. Maximilián Kolbe, kňaz, mučeník

15.VIII. utorok Nanebovzatie Panny Márie - prikázaný sviatok

16.VIII. streda sv. Štefan Uhorský

17.VIII. štvrtok sv. Hyacint, kňaz

18.VIII. piatok sv. Helena

19.VIII. sobota sv. Ján Eudes, kňaz

Slovo na dnes

Duch Svätý, daj mi vychutnať krásu toho - byť stvorením, malým, ale cenným - a zbav ma domýšľavej predstavy, že som sebestačný a že ti môžem dávať rady.

Z Lectio divina č. 13

PÝCHA PREDCHÁDZA PÁD

Nemám to nijako štatisticky podložené a pochybujem, že existuje nejaký seriózny vedecký výskum, ktorý by sa tým fenoménom zaoberal. Vlastne je to paradox ľudí, ktorí sú sebavedomí, namyslení, všade bolí, všetko vedia, všetkému rozumejú, tí veľmi často veria na náhody. Práve od nich by som čakala, že sa pokúsia všetky tie „náhody“ vysvetliť nejakou vedeckejšie. Že sa budú hanbiť priznať, že niečomu nerozumejú, že niečo nedokážu rozlúštiť. A pozrime sa, oni tú hanbu pokojne riskujú. Zrejme je to pre nich ľahšie, než sa pokoriť pred Bohom a uznať svoju obmedzenosť a jeho všemohúcnosť. A naopak, ľudia pokorní oveľa častejšie na náhody neveria. Vôbec nepochybujú o tom, že aj tá najnepatrnejšia udalosť v ich živote mala význam, tak ako má význam to najmenšie koliesko v hodinovom strojčeku. Všetko im zapadá do seba, vo všetkom vidia alebo aspoň tušia zmysel, dokonca aj vo svojej smrti, ktorej sa väčšinou až tak neboja. Paradoxne človek, ktorý sa považuje za pána sveta a života svojho aj druhých, nie je schopný uchopiť konečný význam života, ktorý jediný mu dáva zmysel.

V čom je asi pes zakopaný? Zdá sa, že je to problém rovnako starý ako samotné ľudstvo. Pôvodným pokúšením človeka, už v raji, bolo vylúčiť Boha zo svojho života. Hlavne žiadna závislosť a podriadenosť - od nikoho, ani od Boha. To sme bohužiaľ zdedili, pravdepodobne to máme v génoch. Sme pyšní, chýba nám pokora. Nie zakríknutá pokora, ale radostná. Taká, ktorá by nám otvorila oči a uši pre neviditeľné veci. Preto zostávame slepí a hluchí. To ale v žiadnom prípade neznamená, že sa s tým nedá nič robiť. My sme to síce možno dávno vzdali, ale Boh nad nami palicu neláme. Najrôznejšími spôsobmi sa nás snaží priviesť k rozumu, lenže my to zakaždým odoženieme tým svojim zaklínadlom „náhoda“.

Obávam sa, že si nevystačíme len so samotným vyškrtnutím slova „náhoda“ zo slovníka. Bude treba zájsť trochu viac na hlbinu. Uvedomiť si, kto som ja a kto je Boh. Pokorne prijať skutočnosť, že vo vzťahu k Stvoriteľovi som len malý tvorček. To však moju dôstojnosť ani trochu neznižuje. Som síce tvor nepatrný, ale pre Boha taký cenný, že ma dokonca pozýva mať účasť na svojom živote! Stojí o mňa a nechce ma stratiť. To je pravdepodobne jeden z dôvodov, prečo tie „náhody“ vymýšľa.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

„Mýlia sa neveriaci, keď sa nám smejú a domnievajú sa, že dosiahnu hmatateľné bohatstvá tam, kde ich niet. Túžia mať stádo, ale to je z pýchy. A radosti pýchy už samy rozhodne nie sú hmatateľné. „Sú tam ovce a kozy,“ hovoria, „a jačmeň, príbytky a hory.“ A čo viac? Sú chudobní, lebo nič viac nemajú. A je im zima. Sú ako človek, ktorý štvrtí mŕtvolu a hovorí: „Tu sa pozrite, čo je život — iba zmes kostí a krvi, svalov a vnútorností.“ Zatiaľ čo životom bolo svetlo v očiach, a to už sa nedá vyčítať z ich popola. Zatiaľ čo naším kráľovstvom zďaleka nie sú ovce a pole a príbytky a hory, ale to, čo im vládne a čo ich spája. Je to vlasť lásky.“

ANTOINE de SAINT-EXUPÉRY:

Diabolský hriech

Posledné, desiate Božie prikázanie, dopĺňa a rozvíja deviate. Slová tohto prikázania „Nebudeš túžiť po majetku svojho bližneho“ sa vzťahujú na úmysel srdca. Posledné dve prikázania vlastne zhrňajú všetky príkazy Dekalógu. Človek vždy túži po tom, čo nemá. Takéto túžby sú samy osebe dobré, ale neraz presahujú rozumnú mieru a prechádzajú do túžby po tom, čo nám nepatrí. Desiate Božie prikázanie zakazuje túžbu po cudzom majetku alebo túžbu bez miery si privlastňovať pozemské dobrá. Tiež zakazuje túžbu dopustiť sa takej nespravodlivosti, ktorou by sa poškodilo blížnemu na jeho pozemskom majetku.

Závisť

Závisť je jedným z hlavných hriechov, ktorý môže priviesť človeka k najhorším zločinom. Svätý Augustín ju považuje za diabolský hriech. Závisť neraz pochádza z pýchy. Je to vlastne smútok, ktorý človek pociťuje nad dobrom bližneho, ale aj túžba prisvojiť si toto dobro, hoci aj neoprávnené. Za závisť sa považuje aj prejavovaná radosť nad zlom bližneho. Ak želáme blížnemu veľké zlo, je to smrteľný hriech. Závisť je hriech proti láske k blížnemu, pretože sa zanedbáva pozitívna povinnosť tejto lásky. Hriech závisť je tým väčší, čím väčšie je závidené dobro. Smrteľným hriechom je, keď neprajeme blížnemu lásku a milosť Božiu. Je to hriech proti Duchu Svätému.

Človek má bojovať proti závisťi rozjímaním o láske a Božej štedrosti k všetkým ľuďom, dobroprajnosťou a úsilím žiť pokorným životom.

Lakomstvo

Nezriadená túžba po pozemských hodnotách (majetok, peniaze a pod.) a po ich zmocnení sa, rozmnožení a húževnatom držaní sa nazýva lakomstvo. Lakomý človek vidí v týchto dobrách svoj posledný cieľ. Lakomstvo je služba mamone a odovzdanosť srdca pomínuteľným hodnotám (porov. Mt 6, 21). Má pôvod v modloslužobníctve, ktoré je zakázané v prvých troch Božích prikázaniach. Svätý Pavol, apoštol, označuje lakomstvo za koreň mnohých hriechov (porov. 1 Tim 6, 9 a nasl.) a zaraďuje lakomcov medzi modloslužobníkov (porov. Ef 5,5).

Lakomstva sa môžu dopustiť nielen bohatí ľudia, ale aj chudobní, hoci vedia, že ich túžba zostane nenaplnená. Lakomstvo veľmi často privádza k tvrdosti srdca voči blížnemu a k otupenosti voči dobrám ducha a duše. Túžba po peniazoch a iných hmotných hodnotách mnohých odrádza od túžby po dieťati.

Pýcha

Pýcha patrí medzi sedem hlavných hriechov. Je to preceňovanie sa a neskrotná túžba po cti a prednosti. Je v protiklade s čnosťou pokory. Človek si má byť vedomý dôstojnosti, ktorú má ako dieťa Božie, ale ak na ňu pozabudne,

potom pred ľuďmi hľadá inú, a to bez ohľadu na Boha a bez vzťahu k nemu. Stáva sa vypínavým.

Pýcha však spočíva aj v zdanlivom ponižovaní sa. Človek to neraz robí, aby upútal pozornosť na seba a získal chválu. Pyšný človek si pripisuje vlastnosti, ktoré nemá, alebo skutočné vlastnosti nadsadzuje. Pýcha je ľahký hriech, ktorý sa však stáva ťažkým, ak spôsobí veľkú krivdu druhému alebo vedie k iným ťažkým hriechom.

Pravé šťastie

Desiate prikázanie vyžaduje od nás, aby sme odstránili zo svojich srdiec chamtivosť po pozemských dobrách. Pán Ježiš prikázal svojim učeníkom, aby sa zriekli všetkého a dali mu prednosť pred všetkým a pred všetkými (porov. Lk 14, 33). Za príklad nám dal chudobnú vdovu, ktorá, hoci aj nemajetná, dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie (porov. Lk 21, 1-4).

Túžba po pravom šťastí oslobodzuje človeka od nezriadenej túžby po majetku a po bohatstvách tohto sveta. K šťastnému životu nám pomôže úprimné vzývanie Božie pomoci v modlitbe, časté pristupovanie k sviatostiam, najmä k svätému prijímaniu, dôvera v Božie milosrdenstvo a láska k Bohu, ako aj ustavičná bdelosť nad zmyslami a stránenie sa príležitosti na hriech.

Zhrnutie:

- Desiate prikázanie zakazuje nezriadenú túžbu po bohatstve a jeho moci.
- Závisť je smútok, ktorý človek pociťuje nad dobrom blížneho, ale aj túžba prisvojiť si toto dobro, hoci aj neoprávnene.
- Proti závisťi bojujeme dobroprajnosťou, pokorou a modlitbou.
- Lakomstvo je nezriadená túžba po pozemských dobrách a po ich zmocnení sa, rozmnožení a húževnatom držaní.
- Lakomstva sa môžu dopustiť nielen bohatí, ale aj chudobní ľudia.
- Pýcha patrí medzi sedem hlavných hriechov. Je to preceňovanie sa a neskrotná túžba po cti a prednosti. Pán Ježiš nám prikazuje, aby sme sa zriekli všetkého a dali mu prednosť pred všetkým a pred všetkými.

tématický cyklus pripravil PAVOL BZINA

Desiatym Božím prikázáním sme v rámci duchovnej obnovy skončili cyklus, v ktorom sme sa zamýšľali nad Božími príkazmi a rozoberali ich.

***Dospelí žijú často ako malé deti.
Hrajú sa na manželov,
ale odmietajú vstúpiť do manželstva.
Hrajú sa na rodičov,
no odmietajú vziať zodpovednosť za potomstvo.
Hrajú sa na kresťanov,
a odmietajú poznanie evanjelia.
Hrajú sa na vzdelancov,
ale čítajú iba časopisy v čakárni u zubára.
V živote možno hrať, ale v hrách nemožno žiť.***

Max Kašparů „Šum z pien“

**sv. Maximilián Kolbe
14. august**

Na túto poslednú obeť sa Maximilián rodným menom Rajmund Kolbe, pripravoval od najmladších rokov svojho života v Poľsku. Narodil sa 7. januára 1894 v tkáčskej rodine v

Zdúnskej Wole. Jeho rodičia boli členmi III. rádu sv. Františka. Základné vzdelanie dostal v cirkevnom prostredí. Už od mladých rokov ho naplňovala veľká láska ku Kristovi a túžba po mučeníckej smrti. Ako 17-ročný vstúpil do rehole minoritov a prijal meno Maximilián. Vybrané meno (z latinského maximus - najvyšší) sa ukázalo byť primerané na vyjadrenie charizmy celého jeho života. Sám neskôr vo svojich Pravidlách života napísal:

„Musím byť svätým tak, ako len najväčší môžem.“ Keďže bol mimoriadne nadaný, študoval teológiu a súčasne aj matematiku na Gregoriánskej univerzite v Ríme. Po štyroch rokoch dosiahol doktorát a prijal kňazské svätenie. Rok pred kňazskou vysviackou sa na uliciach Ríma stal svedkom unáhlených vystúpení proti pápežovi. Preto sa v októbri roku 1917 rozhodol spolu s niekoľkými bratmi založiť spoločenstvo Militia Immaculatae - rytierstvo Nepoškvrnenej. Ich cieľom bolo priblížiť každú dušu k Bohu prostredníctvom Nepoškvrnenej.

V roku 1919 sa Maximilián Kolbe vrátil do Krakova. Tam sa zrodila jeho idea vydávať časopis Rytier Nepoškvrnenej. K realizácii tohto plánu pristúpil s požehnaním predstavených, no bez akýchkoľvek finančných prostriedkov. A viera robí zázraky. V januári roku 1922 vydal prvé číslo s päťtisícovým nákladom. Náklad rýchlo rástol a v decembri roku 1938 už dosiahol milión výtlačkov. Maximilián Kolbe začal vydávať aj časopis pre deti. Rytieri k a súčasne noviny Malý denník. V jeho veľkom vydavateľskom úsilí mu pomáhali početní dobrodinci.

V roku 1927 založil pri Varšave známy kláštor Niepokalanów, vzhľadom na počet bratov najväčší na svete (v roku 1939 tam žilo 762 rehoľníkov.) Nazval ho miestom „vybraným Nepoškvrnenou a predznačeným výlučne na šírenie úcty k nej.“

V roku 1930 podnikol spolu so štyrmi bratmi jednu zo svojich misijných ciest do Japonska, aby aj tam šíril úctu k Nepoškvrnenej. Nikto z misionárov neovládal miestny jazyk. S požehnaním biskupa z Nagasaki, bez dostatočných finančných prostriedkov v máji spomenutého roku vydali prvý desaťtisícový náklad časopisu Seibo no Kiši, japonského Rytiera Nepoškvrnenej. Po čase dal biskup súhlas aj pozemok na vybudovanie kláštora Mugensai no Sono, analógiu poľského Niepokalanówa. Pozemok bol na okraji mesta za malými pahorkami, takže keď USA v roku 1946 zhodili atómovú bombu na Nagasaki, kláštor, ako jedna z mála budov, nebol zničený.

V roku 1936 povolali Maximilána Kolbeho späť do Poľska. Za druhej svetovej vojny ho zatkli a neskôr uväznili v koncentračnom tábore v Osvienčime, kde dostal číslo 16 670. Jedného horúceho júlového dňa roku 1941 vybral veliteľ koncentračného tábora desiatich väzňov, ktorí mali byť umčení hladom v kobkách. Jeden z odsúdených, František Gajowniczek, začal kvôli svojim deťom prosiť o milosť. Vtedy Maximilián Kolbe ponúkol svoj život za Gajowniczka. Veliteľ výmenu prijal. Spoluväzni dosvedčili, že z jeho cely bolo počuť hlasné modlitby a spev. Štrnásteho augusta, na vigíliu Nanebovzatia Panny Márie, mu osviečimský kat dal smrteľnú fenolovú injekciu a potom jeho telo spálili v koncentračnej peci.

Aj keď vietor poroznášal popol sv. Maximilána, jeho pohľad pozerá z nebeských výšok na svet a jeho hrdinská láska, prejavená mučeníckou sebaobetou, berie pod ochranu celú zem.

Jaroslav Hrynczyszyn OFM Conv.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

13.VIII.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890